

95 leckých fotografií byla a je samozřejmě celá řada, byť třeba Pospěchovy úrovně většina z nich nedosáhla.) Schválně zdůrazňuji, že by tento muž, či žena pracoval/a z vlastního zájmu, a ne jen reagoval na nějakou poptávku, většinou ještě limitovanou časem v řádu měsíců. No a knihu by pak krásně vypravenu vydal někdo s podporou města či rovnou město samo. Byla by to pečlivě připravená kniha, výsledek několikaletého, když už ne celoživotního úsilí. A lidé by rádi a pozorně četli. Jak by to bylo krásné!

JARO JÁROŠÍK

Martin Vévoda

FARÁŘI V DRAHOTUŠÍCH

Drahotuše 2010, 70 s.

Martin Vévoda (*1979) působil jako drahotušský kaplan v letech 2008–2010 a přesto, že to byla doba poměrně krátká, pojal úmysl shromáždit údaje o kněžích drahotušské farnosti a svůj projekt dotáhl do šťastného konce.

Autor měl z čeho vycházet, protože drahotušská farnost je mimořádně dobře pokryta kronikářskými zápisy už od 18. století (mimochodem: rozsáhlá monografie o Drahotuších z roku 2008 využila tyto bohaté zápisy mnohem méně než by si zasloužily). Ty byly hlavním zdrojem informací pro první část knihy obsahující přehled drahotušských farářů a kooperátorů (kaplanů), druhá část s přehledem kněží pocházejících z drahotušské farnosti se zase mohla opřít o přehled P. Jana Baďury Duchovenstvo narozené v děkanství lipenském (Záhorská kronika XIV). Tyto údaje pak byly doplňovány z dalších zdrojů. Vzhledem k rychlosti, s níž text vznikl, samozřejmě nemůžeme čekat „nová“ data vzešlá z archivního výzkumu nebo vyčerpávající excerptci existující literatury. Jinak bychom např. v knížce našli, že drahotušský kooperátor a pozdější hranický farář Ignác (Hynek) Schumbera se narodil v Hranicích 26. února 1798, a ne jen že „přišel ze Strítěže“. Možnost prakticky neomezeně doplňovat a poopravovat ovšem patří k tomuto žánru biografických slovníků, nikdo není schopen obsáhnout vše, co „je známo“, či dokonce vše, co by se dalo zjistit.

Musíme ovšem ocenit, že text je zpracován svědomitě a vzhledem k tomu, že autor je knězem, orientuje se bez problémů v kanonickém právu i liturgii. Díky tomu je pak např. na správnou míru uveden tradovaný omyl, že drahotušský kostel, přestavěný v letech 1784–1788, byl vysvěcen až v roce 1810. Díky Vévodovi zjišťujeme, že kostel byl 19. října 1788 benedikován lipenským děkanem Janem Hauschildem a 19. července 1810 konsekrován Aloisem hr. Krakovským z Kolovrat, světicím biskupem olomouckým.

Pro zájemce o místní historii, v níž hrála církevní správa roli významnou, je to důležitá příručka, a pokud se podaří zajistit její širší dostupnost v knihovnách, na internetu a podobně, bude jistě i využívána (poznámka: text byl díky pochopení autora brzy po vydání volně přístupně také na stránce www.historie.hranet.cz).

Rád bych si ještě neodpustil jednu poznámku, která mě napadla při pohledu na kalendář Děkanát Hranice 2011, vydaný opět drahotušskou farností, což je v nejbližším regionu, pokud vím, unikum. Stolní kalendář je běžný reklamní produkt a je vlastně s podivem, že místní církev se k němu dopracovala až nyní. Vnímat farnost jako na svého druhu firmu – nebo, aby to nebylo moc „provokativní“, jako instituci typu město, nezisková organizace atd. – může být nakonec pozitivní změnou. Všechny tyto firmy, ať už usilují o ziskovost či neziskovost, vědí, že „musí být vidět“. Možná je to trapný svět, v němž žijeme, ale jsme postaveni právě do něj, a ne jinak, takže i církev „musí být vidět“, aby mohla plnit své úkoly. A při srovnání s firmou pak dokonce člověka napadne, zda by nebylo osvěžující si jasně definovat produkt, který církev chce nabízet, jaké jsou její cílové skupiny, jaké marketingové nástroje může použít atd.

JN